

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/29/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013200222
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013200222.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: Y. W., narodený dňa XX.XX.XXXX, alias Y. X. I. W., narodený dňa XX.XX.XXXX, alias X. I. W., alias I. W., štátny príslušník Kamerun, posledný pobyt v zahraničí P., s miestom pobytu Pobytový tábor Rohovce, zastúpený: JUDr. Ján Ščury, advokát, Laurinská 12, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-832-14/PO-Ž-2012 zo dňa 20.12.2012, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/11/2013-119 zo dňa 15.01.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/11/2013-119 zo dňa 15. januára 2014 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-832-14/PO-Ž-2012 zo dňa 20.12.2012 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 438,48 Eur (titulom náhrady trov právneho zastúpenia) do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Ján Ščury, advokát, Laurinská 12, Bratislava.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-832-14/PO-Ž-2012 zo dňa 20.12.2012, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) navrhovateľovi neudelil azyl a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu súčasne neposkytol doplnkovú ochranu.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že podaný návrh prejednal a rozhodol na pojednávaní, ktoré bolo tlmočené do jazyka anglického (vrátane vyhlásenia rozsudku, jeho odôvodnenia a poučenia o možnosti podať proti rozsudku odvolanie) za prítomnosti oboch účastníkov konania a dospel k názoru, že

napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

Krajský súd v prejednávanej veci doplnil dokazovanie výsluchom navrhovateľa. V priebehu pojednávania, navrhovateľ na otázky súdu odpovedal, že sa volá X. I. W., narodil sa dňa XX.XX.XXXX., naposledy býval v krajine pôvodu v dedine P., zdržiaval sa aj v meste O. na D.. Navrhovateľ sa opakovane vyhýbal opätovným otázkam súdu ohľadne objasnenia toho, prečo bol ním predložený členský preukaz hnutia Národná rada Južného Kamerunu (Southern Cameroon National Council, ďalej len „SCNC“), vydaný s dátumom 14.03.2006, keď pred odporcom uviedol, že sympatizantom tohto hnutia sa stal v roku 2010 a jeho členom v roku 2012. Uviedol, že meno Y. W. pred odporcom uviedol ako svoje meno a priezvisko, pretože ho takto volali, keď hrával futbal. Ďalej uviedol, že v konaní pred odporcom bol vystresovaný a nevedel, čo sa od neho žiada, preto pred začatím azylového konania, ako aj v jeho priebehu uvádzal ako dátum svojho narodenia deň XX.XX.XXXX, no aktuálne ako dátum narodenia uviedol a pokúšal sa preukázať za deň narodenia dátum XX.XX.XXXX. Dodal, že čokoľvek povie, nie je mu porozumené, preto založil do spisu celý svoj príbeh.

Krajský súd navyše poukázal na to, že navrhovateľ nepredložil odporcovi fotokópie dokladov, ktoré predložil na pojednávaní, hoci tieto mu boli zaslané niekedy vo februári - marci roku 2013.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom krajský súd dospel k zisteniu, že navrhovateľ v čase pred podaním vyhlásenia, ktorým požiadal o udelenie azylu, bol v dňoch 27.11.2012 a 28.11.2012 vypočutý na polícii, kde za prítomnosti tlmočníka totožne uviedol, že jeho meno a priezvisko je Y. W., narodil sa dňa XX.XX.XXXX, že bol členom politickej strany SCNC, a že nemal žiadne problémy s políciou ani iné problémy. Dňa 28.11.2012 ako Y. W., narodený dňa XX.XX.XXXX dokonca požiadal o azyl z dôvodu obavy o život, pretože bol členom strany SCNC.

S navrhovateľom bol, po riadnom a zákonom poučení ako žiadateľa o azyl, uskutočnený vstupný pohovor v priebehu ktorého uviedol, že sa volá Y. W. a narodil sa dňa XX.XX.XXXX. Ako miesto posledného pobytu v Kamerune uviedol obec P., časť C., kde mal bývať so svojimi rodičmi. Z krajiny pôvodu vycestoval dňa 05.08.2012. Ďalej vypovedal, že približne od roku 2010 bol sympatizantom hnutia SCNC, no nikdy sa nestal oficiálnym členom tohto hnutia ani nezískal členský preukaz tohto hnutia. Výslovil však presvedčenie o tom, že jeho meno bolo „niekde“ v rámci hnutia zapísané. Navrhovateľ uviedol, že nikdy nebol políciou vypočúvaný, zaistený ani uväznený a to ani v súvislosti s hnutím SCNC. So žiadnym kamerunským štátnym orgánom nemal nikdy problémy.

Námietku navrhovateľa o nedostatočnom zistení stavu veci považoval krajský súd za nedôvodnú. Vychádzal z toho, že odporca pri posudzovaní žiadosti o udelenie azylu v zmysle zákona o azyle, zisťuje stav veci na základe výpovede žiadateľa o azyl v rámci vstupného pohovu, prípadne dopĺňujúceho pohovoru, na základe žiadateľom predložených dôkazov a postupom podľa § 19a zákona o azyle.

Navrhovateľ ako žiadateľ o azyl bol v predmetnom prípade riadnym a zákonným spôsobom poučený o svojich právach a povinnostiach. Počas vstupného pohovoru, ktorý bol vykonaný za účasti tlmočníka jazyka anglického, ktorý navrhovateľ ovláda, navrhovateľ odpovedal na kladené otázky a podrobne sa vyjadril k dôvodom svojej žiadosti o azyl. Z uvedeného vyvodil, že poznatky získané takýmto spôsobom od navrhovateľa v priebehu pohovoru možno smelo hodnotiť ako dostatočné na to, aby odporca následne v zmysle § 19a zákona o azyle pokračoval v dokazovaní. V zhode s uvedeným odporca vyhľadal a do spisu založil informácie o krajine pôvodu navrhovateľa, pochádzajúce z rôznych zdrojov, týkajúce sa tak hnutia SCNC, ako aj všeobecnej bezpečnostnej situácie, včítane ev. rizík návratov kamerunských repatriantov.

Krajský súd vyjadril názor, že takto zistený stav veci je dostatočný na kvalifikované rozhodnutie odporcu vo veci navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu s tým, že dané dostatočné zistenie stavu veci sa vzťahuje ako na výrok o neudelení azylu, tak na výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci prvostupňový súd uviedol, že daná námietka navrhovateľa je nedôvodná, a to s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu, ktorý vyhodnotil navrhovateľa ako všeobecne nedôveryhodnú osobu. Skonštatoval, že odporca svoju správnu úvahu riadnym a logickým spôsobom odôvodnil.

V súvislosti s uvedeným považoval krajský súd za potrebné poznamenať, že samotné vyhodnotenie osoby žiadateľa o azyl (v danom prípade navrhovateľa) ako nedôveryhodnej osoby má za následok vydanie negatívneho rozhodnutia o azyle. Je tomu tak preto, lebo ak žiadateľ o azyl (navrhovateľ) nepreukáže svoje tvrdenia dôkazmi, s tým, že jeho tvrdenia sa v konaní po vykonaní dokazovania preukážu ako nepravdivé či objektívne nehodnoverné, nie je logicky možné takéto tvrdenia (týkajúce sa prezentovaného dôvodu či dôvodov žiadosti o azyl) posudzovať z pohľadu naplnenia či nenaplnenia predpokladov udelenia azylu v zmysle § 8 zákona o azyle. Táto skutočnosť sama o sebe vylučuje vydanie kladného rozhodnutia.

Krajský súd v súvislosti s neposkytnutím doplnkovej ochrany, poznamenal, že zo strany odporcu došlo k vykonaniu potrebného dokazovania na preukázanie vážneho bezprávia. Jeho správnu úvahu v tomto smere považuje za dôvodnú a výrok náležite odôvodnený. Krajský súd poznamenal, že ani zlé zaobchádzanie s členmi SCNC nie je vo vzťahu k prejednávanej veci podstatným, pretože osoba navrhovateľa bola dôvodne vyhodnotená ako nedôveryhodná, čo sa teda vzťahuje aj na navrhovateľom prezentované aktivity v hnutí SCNC.

V priebehu konania na krajskom súde predložil navrhovateľ s cieľom preukázať pravdivosť svojich tvrdení ako dôkaz fotokópie dokladov, konkrétne:

- prehlásenia „Iniciatívy Globálne svedomie“ zo dňa 05.03.2013 (podľa ktorého navrhovateľ bol opakovane - aj 28.02.2008 - zatknutý a mučený bez vznesenia obvinení; v júni 2012 bol na navrhovateľa vydaný zatykač, pričom nikto nevie, ako sa navrhovateľovi podarilo utiecť),
- prehlásenia „Komory Corpus JURIS“ zo dňa 01.03.2013, podľa obsahu ktorého ešte v roku 2008 na škole bol navrhovateľ objektom porušovania ľudských práv bezpečnostnými zložkami štátu; v októbri 2011 bol na navrhovateľa vydaný zatykač,
- vyhlásenia „Národnej rady južného Kamerunu - Južnej zóny“ zo dňa 05.03.2013, podľa ktorého navrhovateľ bol vystavený represáliám, bol nepretržite zastrašovaný, zatýkaný a mučený, dňa 20.06.2012 bol zatknutý a následne v dôsledku mučenia hospitalizovaný,
- rodného listu navrhovateľa, podľa ktorého X. I. W. sa narodil dňa XX.XX.XXXX,
- ID karty na meno I. W., narodený dňa XX.XX.XXXX.

V priebehu ústneho pojednávania založil navrhovateľ do súdneho spisu ďalej:

- fotokópiu členského preukazu SCNC č. XXXXXXXX, vydaného dňa 14.03.2006 na meno X. I. W.,
- opis svojho príbehu v jazyku anglickom,
- fotokópiu lekárskeho osvedčenia č. 113811 zo dňa 28.06.2012, podľa ktorého bol X. I. W. hospitalizovaný v nemocnici v Kumbe s napuchnutou tvárou a s ranami, vyplývajúcimi z mučenia, následne po zlepšení jeho stavu bol z nemocnice prepustený (preklad osvedčenia bol z jazyka anglického do slovenčiny vykonaný na pojednávaní prítomnou tlmočnicou).

Krajský súd s poukazom na ustanovenie § 250i ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) navrhovateľom predložené dôkazy nezohľadnil pri rozhodovaní, no stručne zdôvodnil, ako navrhovateľ týmito dôkazmi iba potvrdil správny názor odporcu o tom, že navrhovateľ je z pohľadu zákona o azyle nedôveryhodnou osobou.

Konkrétne uviedol, že:

- a) navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom jednoznačne tvrdil, že nemal nikdy žiaden problém so štátnymi orgánmi ani s políciou, že nikdy nebol obvinený, zatknutý či uväznený. Avšak navrhovateľom predložené prehlásenia („Iniciatívy Globálne svedomie“ zo dňa 05.03.2013, „Komory Corpus JURIS“ zo dňa 01.03.2013, „Národnej rady južného Kamerunu - Južnej zóny“ zo dňa 05.03.2013) prezentujú

opakované zadržiavania a mučenie navrhovateľa. Ak teda navrhovateľ sám prehlásil, že nemal nikdy s políciou či inými štátnymi orgánmi Kamerunu žiaden problém, predmetné prehlásenia možno následne spoľahlivo označiť za podvrh.

b) navrhovateľ počas celého azylového konania pred odporcom, podobne ako aj počas úkonov urobených pred jeho začatím a aj v podanom opravnom prostriedku ako dátum svojho narodenia uvádzal deň 13.06.1987. Predloženou kópiou svojej identifikačnej karty, rodného listu či členského preukazu hnutia SCNC však uviedol ako dátum narodenia deň 10.08.1987. Tento rozpor sa navrhovateľ súdu snažil odôvodniť tým, že v konaní pred odporcom bol vystresovaný a že nevedel čo sa od neho žiada. Podľa názoru súdu je takéto navrhovateľovo vysvetlenie účelové a objektívne sa nezakladajúce na pravde, nakoľko navrhovateľ bol niekoľkokrát vypočutý a to v rôznych dňoch, pričom tieto údaje uvádzal vždy rovnaké.

c) navrhovateľ pred súdom ako adresu svojho bydliska uviedol dedinu P., „nižšiu hlavnú uliciu“, pričom táto dedina sa nedelí na žiadne časti. V konaní pred odporcom však síce označil totožnú dedinu (P.), avšak aj časť C., ktorá však podľa aktuálneho vyjadrenia navrhovateľa vôbec neexistuje..

d) navrhovateľ súdu predložil kópiu členského preukazu hnutia SCNC, ktorý bol vydaný dňa 14.03.2006, pričom z obsahu vstupného pohovoru vyplýva, že sympatizantom tohto hnutia sa stal v roku 2010 a žiaden členský preukaz nikdy nevlastnil. Na vysvetlenie tohto rozporu navrhovateľ nereagoval a to i napriek opakovaným otázkam súdu.

e) navrhovateľ počas celého konania pred odporcom vystupoval pod identitou Y. W., pričom návrh podal ako Y. X. I. W.. Dôkazy, ktoré vo fotokópiách predložil súdu znejú na meno X. I. W., resp. I. W.. Navrhovateľ to súdu odôvodnil tým, že odporcovi uviedol svoje meno tak, ako ho „volali“, keď hrával futbal. Naviac v predloženom lekárskom osvedčení č. 113811 zo dňa 28.06.2012 sa ako pacient udáva X. I. „W.“, ktoré priezvisko je iné ako udávané navrhovateľom - t. j. „W.“.

Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku navrhovateľa vzťahujúcu sa na neudelenie azylu postupom podľa § 9 zákona o azyle. Dôvodil tým, že na udelenie azylu z humanitárnych dôvodov nie je právny nárok a jeho udelenie patrí do výlučného oprávnenia odporcu. Ak teda odporca azyl podľa § 9 zákona o azyle navrhovateľovi neudelil, nebolo jeho povinnosťou to odôvodňovať.

Krajský súd dospel k záveru, že nakoľko odporca dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci, ktorú aj správne posúdil po právnej stránke, napadnuté rozhodnutie odporcu bolo potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

II.

Odvolaie navrhovateľa

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, a to podľa § 205 ods. 2 písm. c) a d) O.s.p.

S poukazom na § 8 zákona o azyle uviedol, že odporca je povinný udeliť azyl navrhovateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastavania určitých príslušných politických názorov.

Navrhovateľ vo svojich výpovediach pre odporcom niekoľkokrát uviedol, že je aktívnym v rámci skupiny SCNC, ktorá nie je síce štandardnou politickou stranou v jeho krajine, no súčasná vláda odmieta jej registráciu a potláča a perzekvuje jej členov.

Nesúhlasí s tvrdením súdu a odporcu v tom zmysle, že hoci navrhovateľ nevlastní žiaden členský preukaz tohto hnutia, to ešte neznamená, že neexistuje žiaden interný záznam tejto politickej skupiny o evidencii jej členov.

Ďalej poukázal na to, že aj z bodu 38 v Dotazníku žiadateľa vyplýva, že navrhovateľ bol nie len sympatizantom strany, ale naopak, aj sa osobne zúčastňoval prípravy a organizácie rôznych podujatí, t. j. bol jej aktívnym členom.

Dodal, že o situácii a vzťahu medzi vládnyh hnutím a touto stranou hovorí aj Rozhodnutie Migračného úradu ČAS: MU-971-80/PO-Ž/2007.

Navrhovateľ mal za to, že krajský súd nedostatočným zisťovaním skutočností týkajúcich sa jeho príslušnosti k vyššie uvedenej skupine, ale zisťovaním skutočností týkajúcich sa jeho skomoleného mena pri vstupnom pohovore pred odporcom nepostupoval riadne, čím dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto predmetný rozsudok napadol odvolaním a žiada odvolací súd, aby preskúmal reálnu politickú situáciu, a to vykonaním nového dokazovania ohľadom politickej situácie a situácie príslušníkov, členov a sympatizantov skupiny SCNC vzhľadom na reálnu hrozbu prenasledovania navrhovateľa v prípade, ak by sa musel vrátiť do Kamerunu.

III.

Vyjadrenie odporcu

Vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že napadnutým rozhodnutím neudelil navrhovateľovi azyl podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle pre nespĺnenie podmienok uvedených v § 8 alebo § 10 zákona o azyle. Správny orgán mal pri vydaní rozhodnutia za to, že navrhovateľ nespĺnil podmienky opodstatnených obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine v krajine pôvodu, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, podmienku prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd, ani podmienku zlúčenia rodiny tak, ako to vyplýva zo zákona o azyle. Napadnutým rozhodnutím odporcu zároveň neposkytol navrhovateľovi doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle a § 20 ods. 4 zákona o azyle, vzhľadom na to, že absentovali vážne dôvody domnievať sa, že navrhovateľ by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Proti danému rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľov právny zástupca opravný prostriedok, namietajúc, že napadnuté rozhodnutie odporcu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu bolo v rozpore s obsahom spisov s tým, že nebolo dostačujúce na posúdenie veci. Výslovil nesúhlas s obsahom rozhodnutia odporcu, pretože mal za to, že jeho klient spĺňa podmienky na udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany podľa zákona o azyle. Následne navrhol, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie.

Prvostupňový súd však napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne a námietku navrhovateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci je potrebné vyhodnotiť ako nedôvodnú. Rovnako námietku rozporu obsahu spisu s napadnutým rozhodnutím súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Navrhovateľova námietka o nesprávnom právnom posúdení veci nebola podľa súdu dôvodná. Krajský súd zastáva názor, že ak odporca dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺnil zákonom stanovené požiadavky na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle, bol právny záver odporcu dôvodný a správny. Dodáva, že je taktiež zrejmé, že nejestvuje žiaden dôvod, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, že by v prípade navrhovateľovho návratu do krajiny pôvodu malo navrhovateľovi hroziť vážne bezprávie. To, že odporca neposkytol navrhovateľovi ani doplnkovú ochranu, považuje krajský súd za správne a v súlade so zákonom.

Následne podal právny zástupca navrhovateľa odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa. Domnieval sa, že zo strany krajského súdu došlo na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalej uviedol, že jeho klient vo svojich výpovediach niekoľkokrát spomenul, že je aktívnou

osobou v rámci politickej skupiny SCNC, ktorá nie je štandardnou politickou stranou v krajine jeho pôvodu. Uviedol, že súčasná vláda odmieta registráciu politickej skupiny SCNC a údajne potláča a perzekvuje jej členov. Právny zástupca navrhovateľa poukázal na fakt, že aj keď jeho klient nevlastní žiaden členský preukaz SCNC, to samo o sebe ešte neznamená, že neexistuje ani žiaden interný záznam tejto politickej skupiny o evidencii jej členov. Zdôraznil, že navrhovateľ bol nie len sympatizantom strany, ale osobne sa zúčastňoval na príprave rôznych podujatí skupiny, t. j. bol aktívnym členom SCNC. Žiada preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal reálnu politickú situáciu, a to vykonaním nového dokazovania ohľadom politickej situácie ako aj situácie príslušníkov, členov a sympatizantov skupiny SCNC vzhľadom na reálnu hrozbu prenasledovania jeho klienta v prípade návratu do krajiny pôvodu.

K podanému opravnému prostriedku odporca uviedol, že právny zástupca navrhovateľa v odvolaní nepredložil žiadne relevantné dôkazy vzťahujúce sa na predmetnú žiadosť a dokonca ani neuviedol také skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv a boli by opodstatnené na zrušenie rozsudku krajského súdu, a tým aj rozhodnutia správneho orgánu v časti výroku o neudelení azylu alebo v časti výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi. Vychádzajúc z navrhovateľovej výpovede a z dostupných informácií o jeho krajine pôvodu, je zrejmé, že navrhovateľ nikdy nebol perzekvovaný štátnou mocou. Údajne sa dozvedel, že by ho mohla hľadať polícia, nakoľko sa zaujímal o politickú skupinu SCNC, pričom, ako sám uviedol vo svojej výpovedi zo dňa 30.11.2012, žiadny iný dôvod, kvôli ktorému požiadal o udelenie azylu neexistuje. Navrhovateľ vo svojej žiadosti o udelenie azylu prezentoval iba svoje obavy, pričom nikdy nemal problémy so štátnou mocou ani inými subjektmi, preto objektívne nejestvuje opodstatnenosť jeho obáv z perzekúcie.

Odporca ďalej poznamenal, že navrhovateľ nebol nikdy zo žiadneho dôvodu prenasledovaný, z čoho vyplýva, že jeho obava o svoj život tak, ako ju zdôvodnil počas azylového konania nie je dôvodná. Mal za to, že v predmetnom prípade neboli splnené podmienky na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyloch ani na poskytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13a zákona o azyloch. V krajine pôvodu nebolo proti navrhovateľovi vedené trestné konanie, nebol ani väznený, nikto z polície ho osobne nekontaktoval, nikto sa mu ničím nevyhrážal, nikým nebol napadnutý, nebolo mu nijako ublížené. Navrhovateľ nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Vychádzajúc z uvedeného považoval odporca podaný opravný prostriedok za neodôvodnený a účelový.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

V dôvodoch rozhodnutia odporcu uviedol, že navrhovateľ po nelegálnom príchode na územie Slovenskej republiky požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky z dôvodu, že mal obavu o svoj život, pretože bol členom politickej strany SCNC, ktorá bola v krajine jeho pôvodu protivládna.

Počas vstupného pohovoru navrhovateľ ako dôvody svojej žiadosti uviedol jeho aktivity v politickej strane SCNC s tým, že o situáciu v juhozápadnej časti Kamerunu sa začal zaujímať v roku 2010 a ako sympatizant SCNC sa zúčastňoval mítingov strany. Kamerunské štátne orgány však v júni a v júli 2012 začali hľadať členov SCNC v mieste bydliska navrhovateľa.

V súvislosti s jeho aktivitami v SCNC a s tým, že bol zapísaný v zozname členov strany, začal mať navrhovateľ obavy, že by mohol byť, ako iní členovia SCNC, zadržaný políciou, preto sa z dôvodu bezpečnosti rozhodol opustiť Kamerun. Z Kamerunu odišiel v auguste 2012 loďou do Ruskej federácie a následne rôznymi dopravnými prostriedkami sa dostal až na Slovensko, kde bol zadržaný slovenskou políciou.

Navrhovateľ sa v prípade návratu do krajiny pôvodu obáva o svoj život a uväznenia kamerunskými štátnymi orgánmi. Iné dôvody svojej žiadosti o azyl alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky neuviedol.

Správny orgán na základe jeho výpovede, ustálil totožnosť navrhovateľa na Y. W., narodený dňa XX.XX.XXXX.

Navrhovateľ v rámci azylového konania neuviedol žiadne skutočnosti ktoré by potvrdzovali opodstatnenosť jeho žiadosti, ani nepredložil žiadne dokumenty. Podľa vyjadrení navrhovateľa voči nemu nebolo vedené trestné konanie, nebol väznený štátnymi orgánmi, neprišiel do styku s armádou, políciou, súdnictvom, len od roku 2010 bol sympatizantom SCNC, zúčastňoval sa mítingov strany, no inú činnosť ako sympatizant strany nikdy nevykonával. Všetky navrhovateľom uvedené skutočnosti boli v priebehu správneho konania objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené, pričom správny orgán dospel k záveru, že navrhovateľ nesplnil zákonom stanovené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Za účelom posúdenia tvrdení navrhovateľa, ktoré súviseli s jeho aktivitami v SCNC, si správny orgán zaistil informácie o SCNC a politickej situácii v tejto krajine, pričom zistil, že SCNC je anglofónna skupina, ktorú považuje kamerunská vláda za nezákonnú, pretože presadzuje odtrhnutie alebo úplnú nezávislosť dvoch južných anglofónnych provincií od frankofónnej väčšiny, nemá právny status a nikdy nepodala žiadosť, aby sa stala politickou stranou alebo inou právne uznanou organizáciou. Často je označovaná za separatistickú organizáciu. SCNC nemá žiadnu centrálnu administratívu alebo register, ktorý by slúžil na vydávanie členských kariet, pretože nikto nechce, aby bol takýto zoznam použitý políciou. Každá frakcia SCNC podpisuje svoje členské preukazy a podľa toho je možné určiť členstvo v konkrétnej frakcii SCNC. Je jednoduché získať členskú kartu. Je možné si ju zakúpiť aj na ulici.

V prípade navrhovateľa bolo potrebné skúmať, samozrejme za predpokladu, že udalosti, ktoré navrhovateľ v priebehu konania uviedol, sa skutočne stali, či bol navrhovateľ skutočne prenasledovaný v zmysle § 2 písm. d) zákona o azyle, ktorý vymedzuje pojem prenasledovanie.

Odporca konštatoval, že navrhovateľ založil svoju žiadosť o azyl na sympatizovaní, resp. členstve k SCNC a zastavaní jej politických ideí v mieste bydliska. Z výpovede navrhovateľa o tom, že sa zúčastňoval mítingov strany, no inú činnosť nikdy nevykonával, pričom neprišiel do kontaktu s kamerunskými štátnymi orgánmi ani nečelil žiadnym iným problémom je jasné, že jeho aktivity v SCNC nemôžu byť chápané ako prenasledovanie v zmysle § 2 písm. d) zákona o azyle, pretože neboli porušené jeho základné ľudské práva. Taktiež odporca nepovažoval za preukázané neprimerané konanie voči jeho osobe v súvislosti s politickým presvedčením, rasou, národnosťou, náboženstvom, či sociálnou skupinou tak, ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951.

Základom pre správny orgán v predmetnom konaní, z ktorého je potrebné pri rozhodovaní vychádzať, je pravdivosť a hodnovernosť tvrdení navrhovateľa. Tu odporca poukázal na vážne pochybnosti o všeobecnej dôveryhodnosti výpovede navrhovateľa, ktorá je jedným zo základných princípov posudzovania žiadostí v azylovom konaní. Na základe výpovede navrhovateľa nedošlo k preukázaniu jeho dôveryhodnosti s tým, že odporca mal pochybnosti ohľadom činnosti člena, sympatizanta SCNC a s tým spojených problémov. Odporca skonštatoval, že navrhovateľ nečelil v krajine pôvodu žiadnym problémom, preto ju nebol nútený opustiť.

Tvrdeniam navrhovateľa o aktivitách a činnosti SCNC chýba logickosť, čo naruša vierohodnosť jeho výpovede. Pred pracovníkmi OAPZ Humenné navrhovateľ uviedol, že bol členom SCNC, zatiaľ čo pred odporcom uviedol, že nevie, či bol člen alebo sympatizant strany. Uviedol, že bol zapísaný na zozname členov SCNC, pričom nikdy nevlastnil členský preukaz.

Vedomosti navrhovateľa o SCNC a politickom vývoji v krajine nezodpovedajú jeho tvrdeniam o aktivitách v strane. Ak by bol členom strany, tak ako tvrdí, vedel by, za akých podmienok je možné získať členský preukaz a vstúpiť do strany, čo je v rozpore s jeho tvrdením, pretože zoznamy členov SCNC neexistujú ani sa nevytvárajú z bezpečnostného dôvodu, aby polícia nemala prehľad o členoch strany. Tvrdenie navrhovateľa, že je zapísaný v zozname členov SCNC je podľa odporcu zavádzajúce. Polícia nemala žiadnu vedomosť o tom, že menovaný vyvíjal politické aktivity pre SCNC, nemohla ho

teda hľadať doma v súvislosti s SCNC, čo potvrdzuje i skutočnosť, že nikdy nebol políciou zadržaný z dôvodu účasti na mítingoch strany. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ nepreukázal politickú angažovanosť v SCNC, či už ako člen SCNC, alebo sympatizant. Nepreukázal, že z dôvodu zastávania politických názorov čelil problémom so štátnymi orgánmi v krajine pôvodu, prípadne, že tieto usilovali o jeho život.

Odporca zdôraznil, že SCNC nie je politickou stranou ale separatistickým hnutím, ktoré nikdy nepodalo žiadosť, aby sa stalo politickou stranou alebo inou právne uznanou organizáciou. Bolo založené ako nezávislé hnutie s cieľom osamostatnenia anglicky hovoriacich provincií Kamerunu. SCNC bez povolenia vykonáva svoju činnosť, organizuje mítingy, demonštrácie, voči ktorým zasahuje kamerunská polícia, pretože činnosť, organizovanie a účasť na mítingoch je ilegálna, pričom polícia zasahuje aj z dôvodu zachovania bezpečnosti a uchovania poriadku v krajine. Väčšina políciou zadržaných účastníkov mítingov bolo bez sankcií prepustených, niektoré osoby boli postavené pred súd, no v žiadnych dostupných informáciách sa neobjavujú informácie o konaní polície voči členom, resp. príslušníkom SCNC, ktoré by bolo možné spájať s perzekúciou.

Odporca na záver skonštatoval, že navrhovateľa nebolo možné považovať za utečenca v zmysle Ženevskej konvencie z roku 1951, pretože v konaní nebola preukázaná priama súvislosť opodstatnenej obavy prenasledovania v súvislosti s jeho rasou, národnosťou, sociálnou skupinou, či politickým názorom. Definícia utečenca v zmysle Ženevského dohovoru z roku 1951 a zákona o azyly v sebe zahŕňa subjektívne aj objektívne prvky. Subjektívne prvky majú súvis so strachom jednotlivca z ujmy v prípade návratu do jeho krajiny pôvodu. Objektívne prvky sa vzťahujú na odôvodnenosť strachu žiadateľa z prenasledovania, no tento sa musí týkať jednej alebo viacerých príčin uvedených v Ženevskom dohovore z roku 1951, t. j. rasy, náboženstva, národnosti, sociálnej skupiny alebo politického názoru. Navrhovateľ svojimi výpoveďami nepotvrdil, že by polícia mala o neho záujem, ako sympatizanta SCNC, a tiež, že by mala v úmysle ohroziť jeho život. Okrem subjektívneho prvku strachu navrhovateľa z domnelého prenasledovania (obavy pred štátnymi orgánmi krajiny) v predmetnom prípade absentuje objektívny prvok odôvodnenosti jeho strachu v zmysle Ženevského dohovoru z roku 1951, ktorý je pre posúdenie možnosti udelenia azylu najpodstatnejší. Odporca mal za to, že bezpečnosť menovaného v krajine pôvodu nebola ohrozená, a teda objektívny prvok odôvodnenosti jeho strachu nebol preukázaný.

Odporca mal za preukázané, že navrhovateľ nespĺnil zákonom stanovené podmienky na udelenie azylu na území Slovenskej republiky, nakoľko nebola preukázaná opodstatnenosť jeho obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyly.

Keďže neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, bolo nutné zhodnotiť splnenie podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že nikdy nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väzený štátnymi orgánmi, nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu v zmysle zákona o azyly, nedopustil sa žiadneho trestného činu, za ktorý by mu v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie v podobe uloženia trestu smrti alebo jeho výkonu.

Z toho potom vyplýva, že zo strany štátu ani neštátnych pôvodcov navrhovateľovi toto nehrozí, a to z objektívnych dôvodov, nakoľko nebolo preukázané, že by bol v krajine pôvodu vystavený akejkolvek forme perzekúcie. Dôvody subjektívnych obáv navrhovateľa z prípadnej ujmy v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu nemajú akúkoľvek objektívnu príčinu odôvodnenosti jeho strachu, pretože v jeho prípade absentuje opodstatnená možnosť, že pri návrate by došlo k hroziacej ujme. Je nevyhnutné, aby sa odôvodnený strach z prenasledovania týkal jednej alebo viacerých príčin uvedených v Ženevskom dohovore z roku 1951, t. j. rasy, náboženstva, národnosti, sociálnej skupiny alebo politického názoru, čo

sa však v prípade navrhovateľa nepotvrdilo.

V predmetnom prípade neexistuje objektívna príčina odôvodnenosti strachu navrhovateľa v zmysle Ženevského dohovoru z roku 1951 a zákona o azyle, preto nie je možné hovoriť ani o hrozbe vážneho bezprávia vo forme mučenia alebo neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania. Z uvedeného je zrejmé, že obavy navrhovateľa z možnej ujmy v prípade návratu do krajiny pôvodu sú ovplyvnené subjektívnymi pocitmi a objektívne nenapĺňajú definíciu vážneho bezprávia. Odporca v prípade navrhovateľa rovnako vylúčil reálnu hrozbu vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Odporca dospel k záveru, že v prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu, ak berie do úvahy bezpečnostnú situáciu v mieste bydliska navrhovateľa a tiež princíp individuálneho posudzovania potreby poskytnutia ochrany, možno s dostatočnou istotou vylúčiť, že by navrhovateľ mohol byť vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.08. 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250 ods. 1 O.s.p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo 10.

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastavania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 2 písm. d/ zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3.

odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

§ 10 zákona o azyle rieši otázku udelenia azylu na účel zlúčenia rodiny manželovi azylanta, resp. slobodným deťom azylanta do 18 rokov ich veku, resp. rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, pričom azylantom je cudzinec, ktorému bol udelený azyl.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa v rámci opakovanej žiadosti o udelenie azylu rozhodne o neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle je vážnym bezpráviom 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

§ 13b zákona o azyle rieši otázku poskytnutia doplnkovej ochrany na účel zlúčenia rodiny manželovi, slobodným deťom, resp. rodičom slobodného cudzinca, ktorým sa poskytla doplnková ochrana.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v medziach odvolania rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Poukázal na to, že viackrát pred odporcom uviedol skutočnosť, že bol aktívny v rámci skupiny SCNC (neštandardná politická strana v krajine jeho pôvodu), s tým, že súčasná vláda odmieta jej registráciu a potláča a perzekvuje jej členov. Tvrdenie krajského súdu a odporcu vo vzťahu k tomu, že nevlastní žiaden členský preukaz tohto hnutia podľa názoru navrhovateľa ešte nepreukazuje, že neexistuje žiaden interný záznam tejto politickej skupiny o evidencii jej členov. Navrhovateľ zdôraznil, že už v dotazníku žiadateľa uviedol, že bol nielen sympatizantom strany, ale sa aj osobne zúčastňoval prípravy a organizácie rôznych podujatí.

Navrhovateľ mal za to, že súd nedostatočným zisťovaním ohľadom skutočností týkajúcich sa jeho príslušnosti k vyššie uvedenej skupine, ale zisťovaním skutočností týkajúcich sa jeho skomoleného mena pri vstupnom pohovore pred odporcom nepostupoval riadne a tým dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto rozsudok súdu prvého stupňa napadol odvolaním a žiadal odvolací súd, aby preskúmal reálnu politickú situáciu, a to vykonaním nového dokazovania ohľadom politickej situácie a situácie príslušníkov, členov a sympatizantov skupiny SCNC vzhľadom na reálnu hrozbu jeho prenasledovania v

pripade, ak by sa musel vrátiť do Kamerunskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu, zistil, že dňa 28.11.2012 požiadal pred pracovníkmi OA PZ Humenné o udelenie azylu z dôvodu obavy o jeho život, pretože bol členom politickej strany SCNC a v krajine jeho pôvodu bola táto protivládna.

Súčasťou administratívneho spisu odporcu sú aj správy o krajine pôvodu navrhovateľa zamerané na bezpečnosť krajiny, jej politickú situáciu aj otázky súvisiace s hnutím SCNC.

Odvolací súd má preukázané, že navrhovateľ v priebehu konania do súdneho spisu založil ako dôkazy fotokópiu miestoprišažného vyhlásenia Iniciatívy Globálne svedomie zo dňa 05.03.2013, fotokópiu vyjadrenia Komory Corpus Juris zo dňa 01.03.2013, fotokópiu miestoprišažného vyhlásenia o faktoch o navrhovateľovi z Národnej rady Južného Kamerunu zo dňa 05.03.2013, fotokópiu rodného listu a fotokópiu ID karty. Počas pojednávania ďalej do súdneho spisu založil fotokópiu členského preukazu SCNC č. XXXXXXXX zo dňa 14.03.2006, opis svojho príbeh a fotokópiu lekárskeho osvedčenia č. 113811 zo dňa 28.06.2012.

Tieto navrhovateľom predložené dôkazy zostali zo strany krajského súdu bez povšimnutia. Krajský súd sa vôbec nezaoberal predloženými dokumentmi ako dôkazmi, ktoré mal vykonať. S poukazom na ustanovenie § 250i ods. 1 O.s.p. skonštatoval, že predložené dôkazy nemohol zohľadniť a navyše poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ týmito dôkazmi len potvrdil vyjadrenie odporcu o nedôveryhodnosti navrhovateľa v zmysle zákona o azyle.

Odvolací súd vyhodnotil námietky navrhovateľa za dôvodné.

S poukazom na informácie o situácii a pomeroch v Kamerune, nebolo podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možné primárne vylúčiť, aj napriek tomu, že odporca vyhodnotil navrhovateľa ako nedôveryhodnú osobu, že jeho tvrdenia sa nezakladajú na pravde. Z tohto pohľadu sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky javí záver odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd, že navrhovateľa nemožno považovať za prenasledovaného v zmysle zákona o azyle, za predčasný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky hoci súhlasí s tým, že je nutné odlišiť od seba žiadateľov o azyl, ktorí tvrdia svoje členstvo v strane účelovo, od tých, ktorí sú skutočne aktívnymi členmi strany a v dôsledku toho im hrozí zo strany štátnych orgánov krajiny pôvodu perzekúcia, avšak ani tá skutočnosť, že tých, ktorí sa za členov strany vydávajú účelovo je prevažná väčšina, nemôže viesť k paušálnym záverom, že tvrdenia o aktivitách spojených s hnutím sú (vždy) účelové.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že každý prípad je nutné posudzovať individuálne a zohľadniť jeho konkrétne okolnosti.

V tejto súvislosti poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na dôkazy predložené navrhovateľom v odvolacom konaní, ktorými preukazuje svoje tvrdenie o strachu z perzekúcie za členstvo v hnutí SCNC. Podľa názoru odvolacieho súdu bez vykonania uvedených dôkazov nie je možné jednoznačne ustáliť, či navrhovateľ je alebo nie je dôveryhodnou osobou a či mu vo svetle dôkazov, ktoré predložil síce až v štádiu konania pred krajským súdom nehrozí prenasledovanie v zmysle zákona o azyle, keď z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že takéto obavy z prenasledovania za členstvo v hnutí SCNC vyjadril už v konaní pred správnym orgánom.

Ústavný rámec ochrany cudzincov v podobe práva na azyl je zakotvený v článku 53 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý sa obmedzuje len na dôvody udelenia azylu (t. j. osoba musí byť prenasledovaná pre uplatňovanie politických práv a slobôd). Podmienky poskytnutia ochrany a ďalšie náležitosti azylového konania odkazujú na zákonnú úpravu, ktorú predstavuje zákon o azyle.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporu o neudelení azylu je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti O.s.p. a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu, ale ani odvolacieho súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd nevykonával dôkazy, ktoré predložil navrhovateľ v štádiu konania pred krajským súdom a ktorými preukazoval svoje tvrdenie produkované už v štádiu konania pred správnym orgánom, nemohol urobiť jednoznačný záver o tom, že rozhodnutie odporcu vychádzalo zo správneho právneho posúdenia, preto odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporu zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

O udelení, resp. neudelení azylu rozhoduje odporca a v prvom rade odporca musí vykonať náležité dokazovanie zamerané na posúdenie dôvodnosti navrhovateľovej žiadosti o azyl. Bude jeho úlohou v ďalšom konaní zaoberať sa situáciou v krajine pôvodu navrhovateľa nie len z hľadiska správ, ktorými odporca disponoval v čase rozhodovania o navrhovateľovej žiadosti o azyl, ale aj po vyhodnotení dôkazov, ktoré navrhovateľ predložil ako dôkazy v súdnom konaní.

Preto považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalšom konaní za potrebné, aby odporca vo veci vykonal dokazovanie v naznačenom smere a po vyhodnotení navrhovateľom predložených dôkazov sa opätovne zaoberal nie len dôveryhodnosťou jeho osoby, ale aj dôkazov, ktoré predložil a tieto vyhodnotil v kontexte správ o krajine pôvodu pričom v dôvodoch rozhodnutia uvedie, z ktorých dostupných zdrojov čerpal informácie o krajine pôvodu so stručným popisom situácie v krajine pôvodu so zameraním na postavenia strany SCNC a postoj štátnych orgánov k členom strany.

Odvolací súd pritom poznamenáva, že vzhľadom na navrhovateľom vyslovené obavy vyplývajúce z jeho účasti v strane SCNC s poukazom na represie štátnych orgánov proti členom SCNC, ako aj s poukazom na navrhovateľom predložené dôkazy v konaní pred krajským súdom, bude potrebné tieto tvrdenia vyhodnotiť s ohľadom na odôvodnenosť strachu navrhovateľa nie len z hľadiska relevancie dôvodov pre udelenie azylu, ale aj z hľadiska skúmania podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu podľa § 220 O.s.p. tak, že rozhodnutie odporcu v zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 a 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1a 2 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý mal úspech vo veci, ich náhradu trov priznal, vychádzajúc z vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške spolu 438,48 Eur titulom trov právneho zastúpenia.

Trovy konania pred krajským súdom predstavujú: 2 úkony právnej služby - 1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom zo dňa 28.02.2014 (134 Eur), 2/ účasť na informatívnom výsluchu na Krajskom súde v Bratislave dňa 25.03.2015 (139,83 Eur); režijný paušál (1 úkon právnej služby za 8,04 Eur a 1 úkon právnej služby za 8,39 Eur); celkom 290,26 Eur.

Trovy konania pred odvolacím súdom predstavujú: 1 úkon právnej služby - vypracovanie odvolania voči rozsudku zo dňa 04.06.2015 (139,83 Eur); režijný paušál (1 úkon právnej služby za 8,39 Eur); celkom 148,22 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.